

KOE- HANDEL

KOMEDIE

**GIJS
MULLER**

Koehandel

komedie

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: april 2022
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stiling
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8322-718-4
ISBN Paperback: 978-90-8322-719-1

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Het is zijn geur. Of nee, dat is het niet. Nou ja, ook wel misschien, hij ruikt inderdaad goed, maar hij is gewoon bloedknap, dat is het. Ik moet eerlijk zijn. Nog steeds zit ik een paar keer per dag naar hem te gluren en denk ik: god, wat is hij toch knap. Dat wil zeggen: als hij thuis is doe ik dat en dat is hij niet vaak. Steeds minder. Ik vraag me weleens af of hij een vriendin heeft of zo, maar ik denk het toch niet. Daar is het gewoon het type niet voor. Seks interesseert hem ook niet zo veel. We doen het wel, redelijk regelmatig, maar heel erg opwindend is het niet. Het is altijd een beetje hetzelfde. En vlak voordat hij klaarkomt kijkt hij naar zichzelf, ben ik laatst achter gekomen. Naar zijn eigen lijf. Hij kijkt omlaag, naar zijn eigen buikspieren en borsthaar. En dan gebeurt het. Om je gek te lachen eigenlijk. Soms kijkt hij zelfs om naar zijn eigen billen. Hij keek weleens vaker om en ik begreep nooit waarom, maar nu ik weet dat hij klaarkomt op zijn eigen lichaam, zie ik dat hij dan ook weleens naar zijn eigen billen kijkt. En dan is het snel gedaan. Niet te geloven toch?

Soms denk ik weleens dat ik met hem ben en bij hem blijf uit onzekerheid. Ik kan me gewoon niet voorstellen dat een meisje zoals ik zo'n knappe vriend heeft. Niet dat ik niet leuk ben of niet aantrekkelijk, dat ben ik wel, geloof ik, maar ik ben ook verschrikkelijk onzeker. Dat zit gewoon in me. Friso niet. Hij is het tegenovergestelde van onzeker. Echt het tegenovergestelde.

Daarom heeft hij ook altijd werk en ik bijna nooit. Ik kan mezelf niet verkopen. Terwijl ik eigenlijk beter ben dan hij, vind ik zelf. Ja, daar ben ik dan weer minder onzeker over. Ik ben altijd goed geweest. Op de toneelschool was ik altijd al een van de besten, en als ik werk heb gaat het eigenlijk altijd prima. Regisseur is tevreden over me, medespelers zijn blij met me. Maar ja. Ik zit nooit in iets wat succes heeft, of bijna nooit. We hebben soms mooie pers, best vaak zelfs, maar het blijven margevoorstellingen die een paar keer gespeeld worden. Soms iets vaker als er subsidie op zit, maar als die op is, dan is het voorbij en zit ik weer thuis. Met het gevoel dat ik helemaal opnieuw moet beginnen. Ja, dat is het beroep dat ik gekozen heb. Er zijn geloof ik twaalfduizend acteurs in Nederland en ik ben er één van. Tja.

Voor Friso is dat allemaal anders. Hij speelt vaak eigenlijk best wel lelijk, erg buitenkant, maar hij werkt zich suf en heeft bijna altijd succes. Nu zit hij al een paar jaar vast in een soap en tussendoor doet hij regelmatig een of andere commerciële film, die soms wel leuk is, maar nooit goed, vind ik. Eerlijk gezegd. Maar het zijn vaak hits en iedereen gaat ernaartoe. Dus ja, wie ben ik?

De laatste tijd ben ik toch wel flink ongelukkiger dan normaal, moet ik zeggen. Ik loop echt met mijn ziel onder mijn arm. En dan ga ik lopen huilen om niks. Dat doe ik al vanaf dat ik heel klein was. Huilen is echt mijn ding, zeg maar. Het is gewoon niet leuk om niet te werken en om de

vriendin te zijn van iemand die er nooit is, omdat hij altijd wél werk heeft. En die het, als hij er wel is, alleen maar over zichzelf heeft. Want dat is toch wel wat Friso doet. Ja. Ik bedoel, hij heeft geleerd dat te verbergen door mij ook vragen te stellen over wat ik doe en denk, maar ik zie aan zijn ogen dat hij niet luistert als ik antwoord geef en dat vind ik eigenlijk zo vernederend dat ik er snel voor zorg dat we het weer over hem hebben. Dat dan liever. En dat gaat dan over gebeurtenissen op de set of over hoe goed hij iets gedaan heeft. Best leuke verhalen, soms.

En vergis je niet, Friso is een lieve jongen. Dat wel. Hij stelt nooit eisen, is nooit agressief of bot en is altijd aardig tegen me. Aardig ja. Dat is het woord. Mijn bloedknappe vriend is aardig tegen me. En dat is het dan.

Moet ik daar tevreden mee zijn? Kom er eens om? Ja misschien. Ben ik gelukkig? Ik geloof toch van niet. Er knaagt iets in me, alsof er een wesp in me zit, een beest dat me stoort en dat me kan steken als ik een verkeerde beweging maak.

Ik zie onze buurman de laatste weken opeens vaker dan mijn vriend. Jeroen is namelijk ook altijd thuis, omdat Merel een baan heeft waar ze een paar ton per jaar mee verdient en hij dus maar gestopt is met al dat gepruts in de marge, zoals hij het zelf noemt. We zien elkaar nu best vaak overdag. Niet dat er iets speelt tussen ons of zo; hij en ik zijn goede burens en nu ook vrienden, meer niet. Zij zijn ook een stuk ouder dan wij. Jeroen is al bijna vijftig, Merel is iets jonger. Ze hebben een dochter, Dafne, die al uit huis is en

regelmatig langskomt. Dat is ook een type, hoor. Echt pittig.

Ja, Jeroen en Merel zijn dus onze burens, maar door de woonsituatie wel iets meer dan dat. We wonen namelijk in een tot twee huizen verbouwde kop-hals-rompboerderij. Heel leuk. Friso en ik wonen in de niet zo grote kop, Jeroen en Merel in de enorme romp, en als we bij elkaar op bezoek komen gaan we door de hals, die afgesloten is met een zware deur die je aan beide kanten kunt afsluiten met een grendel. Zo is dat ooit gebouwd. Best leuk, vind ik.

Of we gaan buitenom, dat kan natuurlijk ook.

Maar goed, ik loop dus al de hele ochtend te huilen om niks. En dat zijn dan geen hormonen of zo. Het is gewoon de situatie. Is dit mijn leven? En wat dan? Moederschap? Met Friso als vader? Dat gaat helemaal niet. Als je een kind hebt, kun je niet de hele dag met jezelf bezig zijn. Wat dus betekent dat ik het dan allemaal moet doen. En dat wil ik niet. Of wel? Als ik toch geen werk heb? Nou ja, daar loop ik dus steeds over te huilen. Of is het om iets anders? Ik heb eigenlijk geen idee waar al die emoties vandaan komen. Het slaat dus nergens op, maar ik heb nou eenmaal geen knopje waar ik de tranenstroom mee kan uitzetten. Nee, heb ik niet.

Goedemorgen, mijn naam is Kim.

2.

Het glazen plafond bestaat niet. Dat wil zeggen, misschien is het er wel, maar ik heb er geen last van gehad. Voor mij was het een dun laagje ijs waar ik op weg naar de top glimlachend doorheen stootte, om in de wereld terecht te komen waar de dienst zogenaamd wordt uitgemaakt door leden van het *old boys network*. Er zijn inderdaad heel wat meer mannelijke CEO's dan vrouwelijke, dat is een feit, maar ik merk daar weinig van. Ik hoef niet harder voor mijn plekje te vechten dan een man en ik krijg niet minder gedaan. Ik zou zelfs wel durven zeggen dat ik een voordeel heb, omdat ik buiten het haantjesgevecht sta en met charme nogal eens het een en ander voor elkaar krijg. Nee, ik word niet gediscrimineerd en ik denk – zonder het verschijnsel te willen bagatelliseren – dat ik net zomin last zou hebben als ik ook nog zwart, homoseksueel en gehandicapt zou zijn. Ik ben nou eenmaal iemand die zich niet laat discrimineren – het zit in mijn aard. Als iemand zich op basis van mijn sekse wat minachtend over me uitlaat – wat weleens gebeurt, achter mijn rug of recht in mijn gezicht – dan naai ik hem zakelijk op de een of andere manier en heb ik vervolgens nooit meer last van hem. Zo gaat dat.

Ik zou dus bijna willen zeggen dat het geen enkele rol speelt dat ik een vrouw ben in een mannenwereld. Toch is dat niet helemaal waar.

Ik betrap me erop dat ik soms dingen doe om mee te bewijzen dat ik 'erbij hoor'. Ik hoor mezelf weleens grover taalgebruik bezigen dan me eigen is, ik rijd harder dan ik zelf aangenaam vind en ik heb heel soms een minnaar, zonder dat ik daar nou zo vreselijk behoefte aan heb. Kerels hebben nou eenmaal vaak een vriendin of ze laten een paar meisjes komen als ze een dolle avond willen hebben en daarom, vrees ik, ga ik soms ook vreemd. Zwak van me, vind ik, en het komt niet veel voor – de laatste keer is alweer een jaar of vier geleden – maar toevallig speelt er net weer iets: ik heb een *personal assistant* aangenomen die zijn functieomschrijving wel erg letterlijk schijnt te willen nemen, wat ik opmaak uit blikken, kleine opmerkingen en minuscule aanrakingen. Impertinent en ongepast natuurlijk, maar hij doet het zo subtiel dat ik er niets van kan zeggen en het heeft ook wel iets vermakelijks. Bovendien, het is een jonge vent en hij ziet er goed uit. Dat helpt natuurlijk ook. Toch denk ik niet dat ik erop inga. Het is zo'n gedoe altijd.

Hallo, ik ben Merel, ik ben getrouwd met Jeroen, wij hebben een dochter, Dafne, en ik ben de CEO van DHF, Dutch Health Foods, een van de toonaangevende firma's op het gebied van de nieuwe landbouw. Wij zorgen in onze geavanceerde kassen voor meer product per vierkante meter grond, zodat er meer overblijft voor de natuur. Uiterst winstgevend en ook nog groen. En dan staat er ook nog een vrouw aan het hoofd. Mijn liefde, wat wil je nog meer?

3.

Het probleem is dat Merel in alles en met alles sneller is dan ik. Zij staat altijd in de vijfde versnelling en doet tien dingen tegelijk. Of het nou het regelen van de vakantie is of het aanvragen van snellere wifi of een afspraak maken bij de tandarts of iemand een bedankappje sturen na een leuke avond of een bos bloemen regelen voor mijn moeder of op tijd een energielabel bestellen. Op het moment dat we bedenken dat het moet gebeuren, heeft ze het al gedaan. En als je twee decennia met zo iemand samenleeft, doe je zelf op een bepaald moment helemaal niks meer, waardoor je ook helemaal niets meer kunt. Ik weet niet hoe het werkt met wachtwoorden en inlogcodes en zo, omdat ik dat allemaal nooit gedaan heb. 'Laat mij maar even,' zegt ze altijd. En dan laat ik haar maar even, omdat het dan in drie minuten opgelost is.

Daar komt nog bij dat ik gestopt ben met werken. Ooit was ik een redelijk bekwaam en succesvol fotograaf, maar dat vak is in het slop geraakt, ook omdat iedereen tegenwoordig een fantastische camera op zak heeft en fotoshoppen een kwestie is van een half uurtje oefenen. En omdat Merel zo veel geld verdient als CEO van DHF, Dutch Health Foods, en ik jarenlang alleen maar liep te tobben en te sappelen, ben ik er maar mee gestopt. En nu was ik en dweil ik en kook ik en verschoon ik de bedden en maai ik het gras.

Niets op tegen natuurlijk en ik heb lekker de hele dag voor mezelf, zoals dat heet, maar als ik heel eerlijk ben, moet ik zeggen dat het wel een beetje knaagt. Een man wil toch ook een beetje de wereld veroveren en dat zit er echt niet meer in, dat is wel duidelijk. Ik loop tegen de vijftig en ik heb gewoon inmiddels meer verleden dan toekomst. En de toekomst die ik nog heb ligt wel zo ongeveer vast: ik blijf namelijk de rest van mijn leven in dit huis en bij Merel, dat leidt weinig twijfel. En we gaan zo door tot zij met pensioen gaat, over een jaar of twintig, en dan gaan we waarschijnlijk wereldcruises maken of zo. Best leuk, denk ik. Laat ik me er maar op verheugen. Wat moet ik anders?

Mijn stukje veroverde wereld is ons huis, onze mooi verbouwde romp van deze kop-hals-rompboerderij, waar wij sinds een paar jaar wonen. Toen onze dochter, Dafne, op zeventienjarige leeftijd het huis verliet – zij is net zo snel en energiek als haar moeder – hebben we dit gekocht om een nieuwe start mee te kunnen maken. In het begin ben je dan blij en opgewonden bezig met de inrichting van alles, en omdat Merel daar geen tijd voor had, was het de bedoeling dat ik dat allemaal deed. Dat is dus maar gedeeltelijk gelukt, omdat zij meestal 's avonds in twee minuten beslissingen nam over dingen waar ik de hele dag over had lopen aarzelen en piekeren. Dus ze zegt wel tegen mensen die ons complimenteren met onze gezellig ingerichte romp dat dat allemaal aan mij te danken is, maar we weten allebei dat dat niet

waar is. Daar zwijgen we over, tegen anderen en tegen elkaar, wat de vernedering eigenlijk alleen maar groter maakt: ik ben een zielig mannetje geworden en het feit dat dat niet wordt gezegd, maakt me alleen maar nog zieliger.

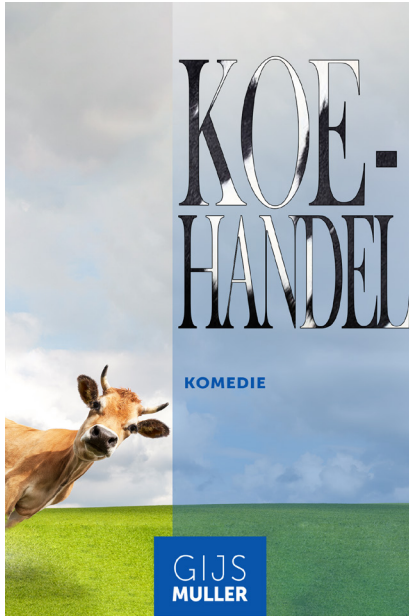
En daar zijn we nu. Daar ben ik nu. Ik doe mijn dagen, zeg maar, en maak er het beste van. De laatste weken trek ik opeens steeds meer op met onze buurvrouw Kim, die ook veel thuis is. Zij is actrice, maar heeft bijna nooit werk. In tegenstelling tot haar man Friso, die behoorlijk beroemd schijnt te zijn in een wereld die wij niet zo goed kennen. Merel en ik hebben namelijk de *social media* grotendeels afgeschaft en we kijken ook bijna geen gewone televisie meer, vanwege de reclames en het oeverloze Hollandse gelul over relletjes en opstootjes in de politiek en het maatschappelijk debat. Daar kunnen we echt niet meer tegen. Wel zien we best veel van wat een beetje kwaliteit heeft op Netflix en HBO en weet-ik-wat-allemaal-meer. We zijn ongeveer overal op geabonneerd. Merel weet altijd precies wat de moeite waard is en wat niet. Hoe ze dat weet, geen idee, ze weet het. We kijken samen of ik kijk alleen, als ze moet overwerken, wat best vaak is, zeker de laatste tijd. Dan laat ze me overdag met een appje weten wat ik het beste kan kijken die avond. Dat heeft ze dan voor me uitgezocht. Heel lief natuurlijk. Maar ja.

Kim en ik zijn vrienden. Meer is het natuurlijk niet. Zij is ook veel jonger dan ik – ze is net dertig geloof ik – dus gelukkig speelt er geen man-vrouwding tussen ons, waardoor

we ontspannen en gezellig met elkaar kunnen omgaan. We praten over wat we die avond voor eten gaan maken en over het weer en vertellen elkaar een beetje hoe we ons voelen. Je zou het klagen kunnen noemen, niet in de laatste plaats omdat het dat ook is. Kim en ik klagen tegen elkaar ja, over dat het leven anders loopt dan we gedacht en gehoopt hadden vroeger. En dat scheidt een band. We hebben best veel aan elkaar. Steeds meer eigenlijk. Niks mis mee, vind ik. Mensen zijn sociale dieren.

Hai, ik ben Jeroen.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=koehandel>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu – en op verhuizers en erfgenamen – heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

